

[Valdemar Thomsen.]

Regeringen giver direkte Direktiver til Ledelsen — det manglede jo ogsaa bare. Men er der gjort noget for at forhindre dette Overgreb? Tilfældet viser i hvert Fald, at Regeringspartierne har Magten over Radiofonien, og saa maa de, naar de lader noget saadant passere upaataalt, have Ansvaret uden Hensyn til, om Motivet til det Afslag, der blev givet, er Ledelsens Tilbøjelighed til at være Magthaverne behagelig, eller det er Ulysten til at gaa imod Ønsker, som man ved eller som man maaske kun føler Regeringen har.

Nogen reel Begrundelse for Afslaget er ikke givet og kan ikke gives. Det vilde vel ogsaa være for enfoldigt, om man gjorde gældende, at der hos Lytterne er mere Interesse for en Grammofonudsendelse eller lignende end for et Stævne, der samler 50 000 à 60 000 Mennesker, og som giver Udtryk for de Tanker, der rører sig blandt vort Lands mest tro Slidere. En saadan Adfærd er ikke alene en Udfordring til Bondebefolkningen, men den er det til Lytterne i al Almindelighed. Lytterne kan selvfølgelig vanskeligt frigøre sig for den Tanke, at den egentlige Hensigt med den danske Radiofoni først og fremmest er politisk Propaganda og Ensretning. Under alle Omstændigheder staar vi her over for et oplagt Misbrug af vort mest moderne og vigtigste Meddelelsesmiddel, som der herfra maa nedlægges en bestemt Protest imod.

Dag efter Dag, ofte Time efter Time, paatvinger man Lytterne Udsendelser fra Partifester, fra Fagforeningskongresser, fra Sangundervisning, hvor der deklameres af Arbejdernes Sangbog, og hvor Sange med Bergstedts Lovprisning af den røde Fane læres udenad. Udmærket Propaganda, men forbistret daarlig Underholdning, som jeg imidlertid ikke skulde indvende det bitterste imod, forudsat at det, som er Ret for den ene, ogsaa var det for den anden. Naar, for nu at nævne bestemte Eksempler, det saakaldte Arbejder- og Bondestævne kunde udsendes gennem Radioen en hel Søndag Eftermiddag og igen i Lydbilleder to Gange om Aftenen, naar Smede- og Maskinarbejdere kan faa overladt Radiofonien med Speaker og alt Tilbehør en Lørdag Aften, den bedste Sendetid, saa synes jeg, man

maa forstaa, at det skaber Harme, at det arbejdende Landbrugs Kvinder og Mænd ikke en eneste Gang om Aaret i nogle faa upaaaagtede Eftermiddagstimer kan faa Adgang til Mikrofonen. Er, maa jeg spørge, den danske Bonde virkelig saa ringe, at han fortjener en saadan Behandling fra officiel Side? Kan Rigsdagen og vil den tolerere dette Overgreb? Ja, det er altsaa Spørgsmaalet, som de forskellige Partier maa give Svar paa. Til Socialdemokratiet vil jeg sige, at der i Forvejen er stablet tilstrækkeligt op mellem Bonde og Arbejder, og jeg tror ikke, det tjener Arbejdernes Interesser, at der bliver stablet mere op end højst nødvendigt.

Indledningen til denne Rigsdagssamling, Trontalen og Talerne fra de to Regeringspartier nu her ved denne Lejlighed, er, synes jeg, faldet ualmindelig mat ud. Ved at høre det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch i Gaar fik man for øvrigt det Indtryk, at han havde overhørt Statsministerens advarende Ord til Pressen om at gaa lidt stille med Dørene. Det lille Hib, han gav til Chamberlain, kunde, forekommer det mig, været sparet, navnlig i Betragtning af, at hele den danske Nation paa et givet Tidspunkt var Chamberlain inderlig taknemmelig for den Indsats, han øvede. Det er let, naar Faren er overstaaet, at være stor paa det. Men mere uforsigtig var det ærede Medlem som Fabelfortæller. Mon det er klogt, naar vi ønsker at være strengt neutrale — og det er dog vel fortsat Meningen —, mon det da er klogt af det største Regeringspartis Ordfører i denne Forbindelse at tale, som han gjorde, om Hyrder og Ulve? Jeg spørger kun; saa kan den højtærede Udenrigsminister eller den højtærede Statsminister svare, hvis de mener, det er formaalstjenligt.

Men altsaa, mat faldt Regeringspartiernes Tale i Modsætning til tidligere Aar ud. Har Aarsagen maaske været den — det er det Indtryk, man faar —, at Regeringen og dens Partier selv føler, at de er stærkt paa Vej til at miste den Tillid, som de ellers hidtil har kunnet prale med Valg efter Valg? Eller er det, fordi Lillebror ikke mere kan følge med? Landstingsmand Gunnar Fog-Petersens Artikel i „Tidens Stemme“ for nogle Maaneder siden, i hvilken han gav Udtryk for, at det radikale Parti